

E. BUKTENICA, *Ribarski konvoj*. Zagreb, Galerija primitivne umjetnosti

periodu (1903–22) povlači se iz javnoga života i predaje se pedagoškom radu. Povremeno izlaže s hrv. umjetnicima i češ. likovnim udruženjima, te samostalno (1915, 1921). U toj fazi poentilističkom manirom u rafiniranoj skali boja traži vibrirajuću atmosferu lika i ambijenta u novim svjetlosno-kolorističkim odnosima. Opčinjen suptilnim nijansama ljudske puti, slika aktove (*Klytia*, *Ružičasti san*), portrete (*I. Vojnović*) i figure u interijeru (*U sjeni*). Dobio je brojne nagrade i odlikovanja i bio član nekoliko akademija. Otvorivši perspektive modernom slikarstvu, bio je najmarkantnija ličnost hrv. likovnoga života na prijelazu stoljeća. Ostala djela: *Portret Ane Fagioni*, 1881; *Crnogorka na sastanku*, 1883; *Portret Petra Katalinića*, 1884; *Muškarac u pejzažu*, oko 1886; *Primorski pejzaž*, 1885; *Mlada patricijka*, 1890; *Portret Katarine Bibica*, 1891; *Portret Ivke Vranicany*, *Portret Gustava Pongratza*, 1893; *Portret C. Medovića*, 1896; *Autoportret*, 1897; *Portret muškarca, Barunica Rukavina, Dedal i Ikar*, 1898; *Trilogija iz Dantea (Raj, 1899; Čistilište, 1900; Pakao, 1902)*; *Adio*, 1903; *Divan*, 1905; *Novi šešir*, *Vruća kupelj*, *Probuđena*, 1908; *Mlada umjetnica*, 1914; *Gđa Hribar sa kćerkom*, 1922.

BIBL.: *Moj život*, Zagreb 1918.

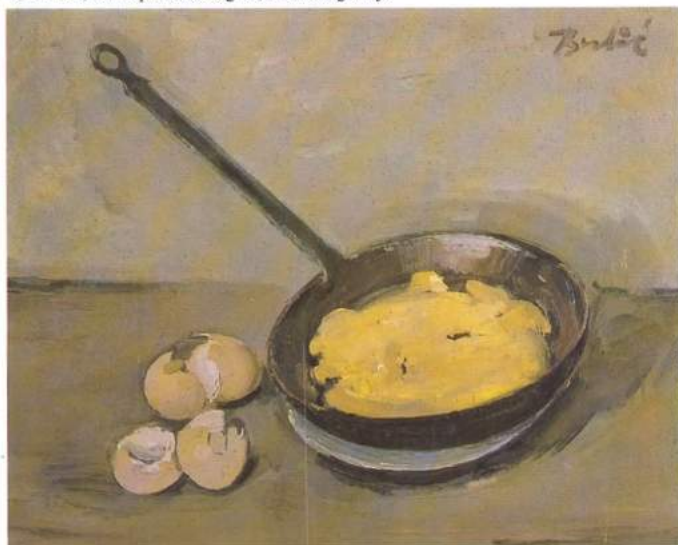
LIT.: V. Kružić-Uchytel, Vlaho Bukovac — život i djelo, Zagreb 1968. — Vlaho Bukovac (katalog retrospektive), Zagreb 1988/89.

V. K. U.

BUKOVAC-JAVORSKI, Ivanka, slikarica (Cavtat, 9. VII. 1899 — 14. XI. 1978). Kći Vlaho Bukovca. Završila Umjetničku akademiju u Pragu gdje živi i radi od 1968, kada se vraća u Cavtat. Slika toplom gamom pretežno realističke žanr-prizore i figure. Izlagala u Pragu, Parizu, New Yorku i Dubrovniku.

BUKOVINA, Stjepan, naivni slikar i pisac (Šibice kraj Zaprešića, 1935). Njegove slike (*Život iz toplog blata*, 1984; *Prvotropski postanak*, 1985)

B. BULIĆ, *Mrtva priroda*. Zagreb, Moderna galerija

najčešće su ilustracija vlastitih tekstova (*Psihoatomika*); tj. znanstveno-fantastičnoga domišljanja o životu i nastanku svijeta.

LIT.: N. Vrkljan-Križić, Naivi '87 (katalog), Zagreb 1987.

BUKTENICA, Eugen, naivni slikar (Grohote na Šolti, 28. XI. 1914). Zemljoradnik i ribar. Radi crteže od 1946. a slikarstvom se intenzivnije bavi od 1950. Slika mrtve prirode, otočke krajolike, ribare i brodice, pastire i stada, seljake i kraška polja, starice pred crkvama, ptičare na trgovima, mornare u lukama. Boju ravnomjerno razlaže u plohe, dok svjetlost daje kompoziciji ugodaj lirske vedrine. Njegovo je slikarstvo neka vrsta naivnog impresionizma, a njegov prostodušni realizam protuteža onim težnjama u naivnoj umjetnosti u kojima prevladavaju afektivne značajke, naracija i anegdotizam. Izlaže od 1952. Samostalne izložbe imao u Zagrebu (1957, 1970), Splitu (1966, 1973), Hamburgu (1972) i Münchenu (1973).

LIT.: B. Kelemen, Naivno slikarstvo Jugoslavije, Zagreb 1969. — V. Maleković, I. Naifš Croati, Torino 1975. — Naivna umjetnost (katalog), Zagreb 1991. — J. Depolo, Hrvatska naivna umjetnost — 60 godina poslije (katalog), Zagreb 1992.

VI. MČ.

BULAT-SIMIĆ, Anka → SIMIĆ-BULAT, ANKA

BULIĆ, Bruno, slikar (Trst, 7. XII. 1903 — Zagreb, 26. XI. 1990). Završio je Višu obrtnu školu za dekorativnu umjetnost u Trstu, zatim je studirao na Akademiji u Veneciji. Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1931 (V. Becić). God. 1932/33. studira u Parizu; po povratku u domovinu profesor je na dominikanskoj gimnaziji u Bolu na Braču. God. 1953 — 69. bio je zaposlen u Restauratorskom zavodu JAZU u Zagrebu.

Od 1947. kopira freske starih hrv. majstora u Stonu, Zadru, Lepoglavi i diljem Istre. Bavio se grafikom i ilustriranjem knjiga (F. Levstik, V. Nazor). Bulićeve psihološke portrete i autoportrete karakteriziraju profinjeni humor, suptilna analiza karaktera i raspoloženja (*Autoportret*, 1934). Često slika dječji portret, naglašena crteža i otvorene boje svjetlijih registara (*Djevojčica u bijelom*, 1946). Mrtve prirode i krajolici slikani su širokim potezom i istaknutim kromatskim vrijednostima što ih čini bliskim postimpresionizmu (*U čast Maneta*, 1938; *Rđa*, 1939; *Četrnaesti ožujak*, 1940). U brojnim sakralnim ciklusima ulja ili fresko-kompozicija potez je snažan, temperamentan i izražajan (franjevački samostan na Košljunu, Gospa van grada u Šibeniku, kapelica Sv. Leopolda Mandića u kapucinskom samostanu u Osijeku). — Prvi put je izlagao 1934. kao gost »Grupe trojice«. Samostalno je izlagao u Zagrebu 1969. Objavljivao autobiografske zapise.

BIBL.: *Uspomene na djetinjstvo u Župi Dubrovačkoj*, Bulletin JAZU, 1957, 2; *Prvi svjetski rat u Poljicama*, Poljica (Gata), 1979, 1; *Moja rodna kuća*, Marulić, 1979, 5.

LIT.: M. Keglević (M. Šeper), Babić — Becić — Miše — Bulić — Šohaj, Hrvatska smotra, 1934, 11 — 12. — Z. Munk, Izložba Trojice i gostiju, Književni horizonti, 1936, 1. — M. Katić, Pola vijeka hrvatske umjetnosti, Novosti, 1. I. 1939. — Z. Munk, Sa izložbe hrvatskih umjetnika, Bruno Bulić, ibid., 1940, 294. — V. Kušan, Bruno Bulić, HR, 1941, 11. — S. Batušić, Bulićeva kopija Rangerove freske, Bulletin JAZU, 1953, 1 — 2. — M. Peić, Bruno Bulić, Vjesnik, 13. XII. 1953. — V. Maleković, Nenametljiva radost slikanja, ibid., 9. XII. 1969. — Z. Tonković, Slikar Bruno Bulić, 15 dana, 1981, 8. — G. Gamulin, Hrvatsko slikarstvo XX. stoljeća, II, Zagreb 1988, str. 203 — 209.

D. HČ.

BULIĆ, Frane, arheolog, povjesničar i konzervator (Vranjic, 4. X. 1846 — Zagreb, 29. VII. 1934). Studirao teologiju u Zadru, klasičnu filologiju i arheologiju u Beču. Nakon kraćega prekida studirao epigrafiju i klasičnu arheologiju (Beč). U Zadru, gdje je bio školski nadzornik, djelovao i kao konzervator starina. Iz Zadra je premješten u Split za ravnatelja gimnazije, a u isto doba je ravnatelj Arheološkoga muzeja u Splitu i pokrajinski konzervator starina. Nakon što je umirovljen kao ravnatelj gimnazije, radi isključivo kao arheolog i konzervator. Djeluje više od 50 godina kao istraživač na terenu, konzervator i pisac. Iskapa na Manastirinama 1883 — 90, a zatim ponovno od 1898. pa do konačnoga otkrivanja i prezentiranja spomenika 1906. U periodu između 1890 — 98. otkapa baziliku i groblje na Marusincu. Prvih desetak godina XX. st. posvećuje istraživanju kompleksa episkopalnoga centra u Solinu. Na amfiteatru i zap. nekropoli radi u više navrata. Osim toga istražuje i niz drugih objekata u istom gradu. Ranosrednjovj. crkvicu Sv. Marte u Biaćima otkriva 1902 — 05. Crkvu Sv. Marije na Otoku u Solinu istražio je 1898, a u više navrata iskapa je starokršč. i ranosrednjovj. crkvu u Gradini u Solinu. Izvan Solina kopao je u Rižinicama, Klapavicama, Grohotama na Šolti i dr. Kao konzervator posvetio se uglavnom zaštiti Dioklecijanove palače. Njegova izdavačka djelatnost vezana je u prvom redu za časopis »Bullettino di archeologia e storia dalmata«; 1884. postaje suizdavač, a zatim izdavač i vlasnik